

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: A.L., nar. ..., Ev. č. ..., st. přísl. Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců
 Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem
 Kovářská 4, Praha*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, pošt.schr.21/OAM, IČ
 00007064, Nad štolou 3, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.
 5. 2017, č. j. OAM-87/LE-LE05-LE24-PS-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění a zároveň jím byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákon doba zajištění do 15. 9. 2017.

V úvodu **žaloby** žalobce namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Žalobce se domníval, že v jeho případě správní orgán nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení opatření, které je svou povahou omezením osobní svobody. Žalobci

byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „zařízení“) dle aplikovaného ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Důvodová zpráva k § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu uvádí, že „*Odstavec 1 dále stanoví důvody pro zajištění. Důvody zajištění jsou navrženy v souladu s přijímací směrnicí. (...) Písmeno e) je rovněž transpozicí přijímací směrnice a odráží i úpravu v zákoně o pobytu cizinců a také judikaturu, zejména Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11).* Ustanovení §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je transpozicí ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Žalobce dále ocitoval bod 63 rozhodnutí *Arslan*.“

Důvod pro zajištění, jak je formulován v zákonném ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu podle názoru žalobce není účelem zajištění *per se* a představuje jenom nezbytnou podmínku, za naplnění které k zajištění dojít může. To ovšem nezabavuje správní orgán povinnosti zdůvodnit konkrétně a nezaměnitelně, co je účelem zajištění, aby bylo také možné zkoumat, zda důvod pro zajištění cizince trvá po celou dobu zajištění. Hypotéza právní normy § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je podle názoru žalobce jiná, než jsou hypotézy ostatních důvodů pro zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, které ve svém textu obsahují také účel zajištění (který se může za jistých okolností v průběhu zajištění naplnit nebo odpadnout, následkem čeho musí dojít k ukončení zajištění). Důvod pro zajištění podle písm. e) citovaného zákona je však jedinečnou událostí, která již nastala v minulém čase a v průběhu zajištění proto ani nemůže dojít k jejímu odpadnutí či naplnění. S přihlédnutím na daný fakt je podle názoru žalobce potřeba účel zajištění v případě postupu dle § 46a odst. 1 písm. e) formulovat samostatně, v odůvodnění rozhodnutí o „*povinnosti setrvat v zařízení*“.

Výrazem této nezbytnosti existence účelu zajištění je také povinnost správního orgánu v průběhu zajištění zkoumat, zda důvody (a v nich obsažený účel) zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají v průběhu celého trvání zajištění (§ 46a odst. 9 zákona o azylu). V případě zajištění podle písm. e) cit. zákona by v případě, že nedojde rovněž k formulaci konkrétních důvodů pro zajištění, byla žalobci fakticky odňata možnost domáhat se uvedeného posouzení, neboť důvod zajištění, jenž je jednorázovou minulou událostí v čase, celkem zjevně nikdy nemůže odpadnout a v každém případě bude proto trvat po celou dobu zajištění.

Při zkoumání toho, co může být účelem zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, je podle názoru žalobce potřeba vycházet zejména ze znění přijímací směrnice, která byla do právního řádu transponována právě sporným ustanovením zákona o azylu. Uvedená směrnice ve svém čl. 8 odst. 3 písm. d) uvádí, že k zajištění žalobce v případě podání tzv. účelové žádosti o azyl může dojít toliko „*za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění*.“ Stejný účel vyplývá také z rozhodnutí *Arslan*, které zákonodárce dle důvodové zprávy v textu zákona zohlednil. Zde se uvádí, že zajištění je možné uložit po podání žádosti o mezinárodní ochranu během zajištění za účelem navrácení, pokud je „*pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotčený nemohl definitivně vyhnout svému navrácení*.“

Žalobou napadené rozhodnutí podle názoru žalobce uvedenou podmínku dalšího trvání zajištění nesplňuje, neboť správní orgán vůbec nezdůvodnil alespoň potenciální

možnost realizace navrácení žalobce během zmíněné doby zajištění. V případě cizinců, kteří v České republice požádají o mezinárodní ochranu prvý krát, platí, že není důvodné předpokládat, že k pravomocnému skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany dojde v maximální lhůtě 120 dnů zajištění, tím víc v lhůtě 110 dnů, na kterou správní orgán zajistil žalobce. Vyplývá to také z úvahy správního orgánu v napadeném rozhodnutí o době zajištění cizince, kdy sice v dané lhůtě předjímá skončení řízení před správním orgánem, nicméně též sám uvádí možnost obrany cizince proti rozhodnutí opravným prostředkem. Vzhledem k existenci odkladného účinku opravných prostředků ve velké většině případů je tak patrné, že k pravomocnému skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, a následkem toho i k zániku postavení cizince coby žadatele o mezinárodní ochranu, ve velké většině případů ve lhůtě 120 dnů nedojde. Z rozhodnutí proto nepochybně plyne, že k realizaci navrácení v stanovené době zajištění nedojde.

S přihlédnutím na uvedené je žalobce názoru, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění, když správní orgán přistoupil k zajištění toliko na základě naplnění hypotézy ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bez uvedení, za jakým konkrétním účelem považuje setrvání žalobce v zajištění za nezbytné. Účelem zajištění podle ustanovení §46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu může být toliko důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění prostřednictvím navazujícího zajištění za účelem správního vyhoštění, a to po pravomocném skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Takto stanovený účel by splňoval podmínku účelnosti zajištění a rovněž by dle předchozí argumentace šlo o účel, kterého trvání by během celé doby trvání zajištění mělo smysl zkoumat a který by teoreticky mohl v průběhu zajištění také odpadnout. Proto je povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, z kterých vyplývá, že takto stanovený účel zajištění alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn v stanovené lhůtě zajištění.

Z argumentace správního orgánu v části o uložené době zajištění ale vyplývá opak, totiž že samotný správní orgán nepředpokládá pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to vzhledem k možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu, ani v stanovené lhůtě 110 dnů zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů. Žalobce je proto názoru, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečně jasná formulace důvodů, z kterých došlo k zajištění žalobce a ve vztahu ke kterým by se proto mohl domáhat prozkoumání jejich trvání v průběhu zajištění. Rozhodnutí proto působí arbitrárně, jako mechanická aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aniž by vzhledem na konkrétní skutkové a právní okolnosti situace žalobce správní orgán uvedl odůvodnění pro svůj postup a rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, konstatoval, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné

seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly.

Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Dále konstatoval, že z informací poskytnutých žalovanému příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu žalovaný zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 26. 5. 2017 byl zadržen při jízdě městskou hromadnou dopravou v Plzni bez platné jízdenky a při následné kontrole totožnosti nepředložil žádný doklad totožnosti, předložil pouze kopii průkazu žadatele o mezinárodní ochranu č. L009987, vystaveného na jméno A.L., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že v případě cizince bylo pod touto totožností dne 18. 12. 2014 zahájeno správní řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo pravomocně ukončeno dne 3. 4. 2015, přičemž mezinárodní ochrana nebyla udělena. Následně žalobce podal proti výsledku řízení žalobu a po jejím zamítnutí kasační stížnost. Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen „NSS“) kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost dne 26. 4. 2016 s nabytím právní moci dne 17. 5. 2016. Účastník řízení byl dle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen vycestovat z území ČR do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně, tj. do 16. 6. 2016 a také mu bylo uloženo v roce 2015 správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a navíc v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění. Svým jednáním tedy mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále V této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému správní orgán odmítal námitku nedostatečného odůvodnění omezení svobody způsobené jeho zajištěním, jelikož dle správního orgánu tento postupoval dle platné legislativy a výše uvedené judikatury NSS.

K námitce žalobce týkající nedostatečných důvodů pro zajištění a možnosti přezkoumání jeho průběhu a možné realizace navrácení, správní orgán odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 41Az 17/2016 ze dne 31. 08. 2016. S ohledem na

výše uvedené považoval správní orgán námitky žalobce na irelevantní, jelikož ve svém rozhodnutí dostatečně zdůvodnil své kroky, které vedly k rozhodnutí o zajištění žalobce, a to především to, že žalobce již v minulosti vědomě mařil výkon rozhodnutí, tím, že ač měl odcestovat z území ČR tak takto neučinil a dále pobýval na území ČR nelegálně. Tímto žalobce vědomě porušoval právní předpisy České republiky, a tudíž je pravděpodobné, že by takto činil i nadále (v podrobnostech žalovaný odkazoval na spisový materiál a napadené rozhodnutí o zajištění).

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhł do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*

- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo*
- b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu. Nadto soud doplňuje následující: Žalobce na území ČR přicestoval v dubnu 2014 na základě Polského víza. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobce sdělil, že začátkem

prosince roku 2014 byl kontrolován Policií ČR v Praze na stanici metra Anděl, bylo mu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a následně byl převezen do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, kde podal svou první žádost o azyl.

Z opisu z rejstříku trestů poté vyplývá, že žalobce byl na území ČR již dvakrát pravomocně odsouzen, a to trestním příkazem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, sp. zn. 1T 53/2015 pro spáchání přečinu poškození cizí věci. Tento příkaz byl však dne 29. 1. 2016 zrušen a žalobce byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou sp. zn. 1T 2/2016, a to znovu pro přečin poškození cizí věci.

Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k odůvodněnosti zajištění žalobce na dobu stanovenou v napadeném rozhodnutí. Podle žalobce musí zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu plnit určitý účel, který musí být formulován v odůvodnění rozhodnutí, aby bylo také možné zkoumat, zda důvod pro zajištění cizince trvá. Vycházejí z přijímací směrnice a rozsudku ve věci *Arslan*, které byly zohledněny zákonodárcem při konstrukci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, se žalobce domníval, že napadené rozhodnutí podmínku dalšího trvání zajištění nesplňovalo, neboť správní orgán vůbec nezodpověděl alespoň potenciální možnost realizace navrácení žalobce během doby zajištění (110 dnů, resp. maximum 120 dnů), stejně jako nepovažoval za reálné pravomocné skončení řízení v takto stanovené době zajištění. V rozhodnutí tak scházela dostatečná formulace důvodů zajištění, kdy účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců může být toliko důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění prostřednictvím navazujícího zajištění za účelem správního vyhoštění, a to po pravomocném skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud vycházel z toho, že použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vázáno na kumulativní splnění tří podmínek. K tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2017, čj. 1Azs 328/2016-28). Soud zohlednil rovněž závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-31: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“

Soud shledal, že žalovaný náležitě formuloval a odůvodnil ony *objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal na str.2 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu dosavadní pobyt žalobce na území ČR od r. 2014; podání žádosti vždy teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců; absenci snahy legalizovat si pobyt dříve, přestože se žalobce mohl volně pohybovat a dostavit se na příslušné místo k podání žádosti o mezinárodní ochranu; opakované porušování právního řádu, a to nejen tím, že žalobce nevycestoval po uložení správního vyhoštění, nýbrž i tím, že byl v minulosti odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody; jakož i zakládání žádosti o mezinárodní ochranu na skutečnostech, jež mu musely

být známy již dříve, před jeho posledním zajištěním. Soud se se závěrem žalovaného o účelovosti žádosti ztotožnil zejména kvůli nerespektování správního vyhoštění a jeho ustálenému vzorci chování, neboť žalobce, ačkoliv se mohl volně pohybovat po území ČR své žádosti o mezinárodní ochranu, podal vždy až poté, co byl policií zadržen a zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění.

V návaznosti na to platí, že byly-li vysloveny důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo také zkoumáno, zda trvají.

K námitce, že žalovaný nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů, soud zjistil, že odůvodnění doby zajištění, vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.

K argumentaci, založené na důvodové zprávě, přijímací směrnici a rozhodnutí ve věci *Arslan*, soud předně konstatuje, že ustanovení zákona o azylu je nutno vykládat eurokonformně. V případě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o tzv. přezajištění. Po porovnání jeho textu s ustanovením čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice a s bodem 63 rozsudku ve věci *Arslan* je soudu zřejmé, že účel v souladu s přijímací směrnicí i s výkladem Soudního dvora Evropské unie je obsažen již v samém znění daného ustanovení zákona o azylu. Ani přijímací směrnice nestanoví, že realizace navrácení nebo vyhoštění cizince musí být v rámci stanovené doby zajištění možná nebo důvodně předpokládaná. Stanoví toliko kritéria uplatnění zajištění včetně toho, že cizinec byl zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění, nikoliv že je nutné, aby došlo k realizaci v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Nelze přehlížet, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (včetně zajištění v jeho rámci) a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá. Proto jsou jako celek nepřiléhavé argumenty žalobce spočívající v nutnosti možné realizace vyhoštění žalobce v rámci doby zajištění, neboť by šly proti samému smyslu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, který již byl předtím zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a u nějž se lze domnívat, že žádost podal účelově. Tímto smyslem je prevence žadatelova vyhnutí se navrácení. Nadto po dobu trvání zajištění není ani možné žalobce vyhostit, neboť je zde překážka probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany (srov. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). V souhrnu lze konstatovat, že žalovaný řádně zkoumal naplnění podmínek použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na konkrétní případ žalobce.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a také porušení čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve věci zajištění žalobce ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě výše uvedeného soud uzavřel, že napadené rozhodnutí netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti, neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 25. července 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová